

PREMIUM

Hans, Remco en Sammy Kraak. Opa, vader en zoon. Drie generaties FC-Utrecht Supporters. © Foto Ruud Voest

Drie generaties FC Utrecht supporters in één familie: ‘Het gaat niet alleen om het voetbal, maar ook om het samenzijn’

FC Utrecht bestaat vandaag exact vijftig jaar. Een mooie gelegenheid om met de supportersfamilie Kraak uit Nieuwegein herinneringen op te halen. Hans (66), Remco (36) en Sammy (7) zitten elke thuiswedstrijd in het stadion.

Rachel van Kommer 01-07-20, 09:27

Passie, onvoorwaardelijke liefde en strijd, dat betekent FC Utrecht al 50 jaar voor de familie Kraak. Voor vader Remco (36) is het een uitlaatklep, voor opa Hans (66) staat het symbool voor het samenzijn met zijn gezin en kleinzoon Sammy (7) kijkt vooral om beter te worden en hopelijk zelf ooit op het gras van de Galgenwaard te spelen.

De liefde voor FC Utrecht begint bij Hans Kraak. Geboren en getogen in Tuinwijk sprong hij regelmatig met zijn vriendjes op de fiets om naar het eerste van toen nog DOS te kijken. „We kochten geen kaartjes. De tweede helft mocht je altijd gratis naar binnen. Als het dan nog 0-0 stond, waren wij blij: we hadden niks gemist!”

Als de club een paar jaar later, vandaag precies 50 jaar geleden, fuseert met Velox en Elinkwijk is het Kraaks vader die er als hoofd van de reservepolitie voor zorgt dat de supporters van de kersverse club FC Utrecht zich gedragen als ze naar huis gaan. In '72 koopt Kraak senior zijn eerste seizoenskaartje. Maar echt goed voetbal was het volgens hem nooit. „Maar er is ook niets aan om elke wedstrijd te winnen.”

Joop van Mourik

Zijn favoriete voetballer in de Utrechtse gelederen, spits Joop van Mourik, zag hij in die tijd veel voetballen. „Hij was de spits die alles gaf. Winnen of verliezen, dat maakt niet uit, als je alles maar gegeven hebt. Dat vinden alle Utrechtsupporters, nu nog. Je moet altijd je stinkende best doen,” vertelt Hans in de woonkamer van zijn zoon Remco (36) in Nieuwegein. Zelf woont hij 300 meter verderop.

We zijn een ruwe club, opportunistisch, leveren altijd strijd, maar het is allang niet meer zo dat FC Utrecht alleen maar harde werkers in de ploeg heeft

Zoon Remco

Remco knikt instemmend. „Mijn favoriete speler ooit is Stijn Vreven. Stijntje. Die gaf altijd 100 procent, verzaakte nooit en hield nooit in. Typische Utrecht-voetballer. Zo hebben we Willem Janssen nu.”

Beide slaan ze de armen voor de borst over elkaar. Remco: „We zijn een ruwe club, opportunistisch, leveren altijd strijd, maar het is allang niet meer zo dat FC Utrecht alleen maar harde werkers in de ploeg heeft. Die stempel hebben we, maar we spelen ook mooi voetbal.”

Na twee jaar moet Hans vanwege zijn werk als sportverslaggever in de weekenden zijn seizoenskaart alweer inleveren. Toch begint het door zijn zoon Remco later weer te kriebelen. „Het is toch de droom van elke vader om met zijn zoon naar het voetbal te gaan.”

Goede gesprekken

Sterker nog, Kraak raadt het elke vader aan. „Mijn tip voor elke vader met een puberzoon: koop een seizoenskaart. Als je in de woonkamer over de moeilijke onderwerpen begint, wordt het snel een conflict. Als je in een stadion naast elkaar zit en je bent wat te vroeg, kun je goede gesprekken voeren, zoals: was dat gisteravond wel zo handig?”

Remco knikt. „Dat is ook de reden dat ik er met mijn zoon heen ga. Het maakt onze band sterker.” De Nieuwegeiner komt al zijn hele leven in de Galgenwaard. „Ik ben er groot geworden, heb er vervelende momenten in het leven verwerkt en hoogtepunten gevierd.”

Want, zo beamen vader en zoon, supporter zijn draait om meer dan alleen de liefde voor het spelletje. Hans: „Ik ben een echte familieman. Voor mij is het samenzijn heel belangrijk. Als ik voor een wedstrijd deze kant op loop, dan ben ik zo gelukkig dat ik altijd zeg dat we met 4-0 gaan winnen.”

Sean Klaiber

Als we scoren, dan juicht mijn vader zo hard dat hij me heel hoog de lucht in gooit

Kleinzoon Sammy

Sinds vier jaar is de jongste Kraak-telg Sammy (7) ook van de partij. Hij geniet het meest van de warming-up. „Dan kijk ik naar de spelers en wil ik van ze leren. Vooral van Sean Klaiber, hij is supergoed én net als ik rechtsback.” Wat is zijn mooiste herinnering aan alle wedstrijden? „Als we scoren, dan juicht mijn vader zo hard dat hij me heel hoog de lucht in gooit”, vertelt hij in zijn rood-witte Utrecht tenue.

Middelvinger

Als vaste toeschouwers in het vak naast de supporters van de tegenpartij maakt Sammy ook weleens wat mee. „Soms steken ze hun middelvinger op. Dan doe ik het gewoon terug, hoor!” Remco haalt zijn schouders op: „Ach, dat hoort er ook een beetje bij. Rivaliteit kan geen kwaad!”

Maar spoken doet het in de Galgenwaard zoals vroeger niet meer, vertelt zijn vader: „Toen waren clubs bang om in de Galgenwaard te spelen. Als ze binnen kwamen, zongen wij: welkom in de hel! Een ongelofelijke herrie maakte die 14.000 supporters toen. Nu komt er al een steward naar je toe als je je middelvinger opsteekt.”

Opa Hans weet naar eigen zeggen na drie minuten speeltijd al ‘wat voor wedstrijd het wordt’. „Maar ik ga geen seconde voor het fluitsignaal weg. Ook als is het niet om aan te zien, hoe pijnlijk het ook is, je blijft zitten.”

Dat opa er ook weleens naast zit, helpt zijn kleinzoon hem graag herinneren. Hij doelt op de thuiswedstrijd van FC Utrecht tegen de Schotse club Celtic in 2010. Sammy was er zelf niet bij, maar hij kent de verhalen. „Wat een magische wedstrijd was dat”, zegt Remco. Even lijkt hij terug in het stadion te zijn. „Als ik ooit een moment van FC Utrecht opnieuw zou mogen doen, dan zou het dat zijn. We hebben gehuild van geluk.” Zijn club versloeg de Schotse grootmacht met maar liefst 4-0.

Ik ga geen seconde voor het fluitsignaal weg. Ook als is het niet om aan te zien, hoe pijnlijk het ook is, je blijft zitten.

Opa Hans

C-woord

En dan valt op de valreep het C-woord. Corona en FC Utrecht zullen voor altijd pijnlijk aan elkaar verbonden zijn. Vanwege het coronavirus kon de bekerfinale niet worden gespeeld en liep FC Utrecht de kans mis om volgend jaar Europees voetbal te spelen. Natuurlijk hebben ze gebaald. „Het was één wedstrijd. Had het ons gegund, had naar mogelijkheden gezocht.”

Maar deze pech zit volgens het drietal in het DNA van de club. Hans: „We winnen van de grote en verliezen van de kleine. Altijd als je denkt dat we de volgende stap gaan zetten, verliezen we weer. Ach, misschien is dat ook wel de charme van de club? Er is ook niets aan om altijd maar te winnen.”